

George Enescu (1881—1955) volt az első román alkotóművész, aki műveiben a világ zeneirodalmában a kellő rangra emelte a román nép csodálatos dallamkincsét. Szász szerint nem sokat komponált: 33 szerzemény fűződik nevéhez (le-szármítva iskolai dolgozatait és néhány rövidlelegzetű művét) és e-néhány

elmúlás tragikus hangulatát juttatja kifejezésre a szerzemény. A művész tudta és érezte, hogy ez utolsó üzenete, amelyet a muzsikaszárnnyára bocsát. A Kamara szimfónia tulajdonképpen Enescu saját gyászindulójának tekinthető. Mintegy a fenti hangulatot foglalta szavakba, abban a néhány sorban, amelyeket a mű komponálása idején diktált Bernard Gavoty-nak: „Ez a történet ott kezdődik, távol, a moldovai lankákon és itt fejeződik be Párizs szívében. Hogy az érik szülőfalumból e nagy városba jussak, ahol befejezem pályámát, poros utat kellett bejárnom. Ez az utat végtelenbe siető fák szegélyezték. Bizony hosszú volt az út. Mégis nekem oly rövidnek tűnt.”

Frederic Chopin (1810—1849) nagy forradalmár lengyel zeneszerző élete szorosan összefonódott hazájának tragédiájával. A kor nagyhatalmai: Ausztria, Poroszország és a cári Oroszország 1796 után feldarabolták Lengyelországot.

Zenei kalauz

zek fölélik szinte valamennyi műfajt, kezdve a dallól egészen a szimfóniáig és az Oedipus című monumentális lírai operáig.

1954-ben, halála előtt egy esztendővel, amikor már súlyos betegség kínozza, írta a *Kamara szimfóniát*. A lázas alkotó munka nyújtott számára erőt és vigaszt, hogy elviselje a szenvedést. A szimfónia első tételében felvázolja a mű főbb gondolatait. Ebben a részben még nem bontakozik ki az érzésk drámaisága, noha már itt felcsendül az egész szimfónia vé-

G. I.

